

1: Dikke Domoor, Opgeblazen Leeghoofd...

Het was vroeg in de morgen. Ik stond te bibberen van de kou op het binnenplein van kasteel Brasberg. Niemand minder dan koning Klaver had me uitgenodigd om bij hem op bezoek te komen en hij had een boodschapper gestuurd die mij naar Noordland zou brengen.

Er klonk hoefgetrappel bij de stal. Daar verscheen Hobo Lier, de boodschapper van de koning, met zijn grote paard.

‘Goedemorgen, Alex!’ zei hij. ‘Ben je klaar voor de reis?’

‘Reken maar, Hobo! Ik ben nooit eerder bij onze koning op bezoek geweest.’

Prinses Barbel kwam naar buiten. Zo te zien was zij ook klaarwakker. Zij zou met me meegaan. De boodschapper klom in het zadel en stak zijn hand uit:

‘Kom, kinderen, ik hijs jullie achterop. Dan kunnen we vertrekken.’

Hij greep mij als eerste vast en trok me omhoog. Ik bungelde nog maar net met mijn voeten boven de grond, toen we de stem van reus Leo Lawaai hoorden:

‘Stop! Jullie moeten nog even wachten.’

De boodschapper liet me los en ik landde weer met beide voeten op de grond.

Leo Lawaai liep langs me heen met zijn neus in de lucht. Over zijn rechterschouder droeg hij een hengel, zijn linkerhand omklemde het hengsel van een houten emmer.

O, ik begreep meteen wat hij van plan was. Zijn vader, de koning, had al eerder gezegd dat hij in moeilijkheden zou komen als ik er niet was en dat hij mijn hulp nodig zou hebben. Toen liep het verkeerd af, omdat hij zijn kasteel Brasberg kwijtraakte aan een tovenaars die zich had vermomd als marskramer.

De ophaalbrug stond nog omhoog, de poort was nog dicht. Leo Lawaai klom langs de stenen trap de hoge muur op, ging tussen twee kantelen staan en keek omlaag naar het meertje voor het kasteel. Hij gooide zijn hengel uit en begon een reuzenliedje te neuriën.

‘Waar moeten wij nog op wachten?’ vroeg prinses Barbel zich af.

Stalknechten trokken een kar naar buiten en zetten er een paard voor. Ik zag hoe de stalknechten plotseling aandachtig om zich heen keken. Hun neusvleugels trilden alsof zij een bepaalde geur opsnoeven. Zij renden terug naar de stal.

‘Laat de brug neer! Open de poort!’ hoorde ik iemand roepen. ‘We moeten vluchten!’

Het was de stem van Spatel Brander. De oude kok rende het binnenplein op, gevolgd door wachters en soldaten.

‘Prinses Bluf is bezig in de keuken!’ waarschuwde Spatel.

Hij rende langs me heen en begon onrustig heen en weer te springen voor de poort. De poortwachters draaiden haastig aan een groot wiel. Kettingen rammelden. Traag kwam...